

Inspirováno deštěm...

Prší, prší, venku leje
a já křičím, co se děje.
Moje máma na to, že
stoupla sis už do louže.

„Holinky sis měla vzít
a tak tomu předejít.“

„Kdyby sopka
na Islandu nebouchla,
do kaluže
bych asi nestoupla.“

Prší, prší velké kapky,
pejsek už má mokré tlapky.
Kam se půjde usušit?
V budou má svůj malý byt.

Má tam sucho, teplíčko,
stočí se tam v klubičko.
Kapky na strop bubnují,
za chvíli už pejsek spí.

Zdá se mu sen o kosti.
ze snu štěká radostí.
Když se potom probudí,
žádnou kost už nevidí.

Nikol Varmužová, 6. tř.

ZPRAVODAJ KOBYLÍ DĚDINA 2/2010
ŠKOLNÍ PŘÍLOHA č. 2/ roč. XVII.

vzpomíná - přemýšlí - tvoří - baví - chválí - plánuje - nabízí

Výsledky přijímacího řízení ve školním roce 2009-2010

V tomto školním roce nedošlo k žádným změnám v průběhu přijímacího řízení. Žáci měli možnost podat tři přihlášky v prvním kole. Ne všichni tuto možnost využili. V dalších kolech je možné podat neomezený počet přihlášek.

Povinnou školní docházku končí 27 žáků v devátém ročníku. Po prvním kole přijímacího řízení byli všichni žáci přijati do některého ze zvolených oborů.

V osmém ročníku končí povinnou školní docházku jeden žák. Věříme, že si všichni zvolili právě ten obor, ve kterém budou úspěšní a studium a následná praxe bude odpovídat jejich představám.

Marta Pešová

Sběr pomerančové kůry

V letošním školním roce žáci a učitelé naší školy odevzdali 76,24 kg sušené pomerančové kůry. Nejvíce se o to zasloužili žáci 3. třídy, kteří přinesli 25,11 kg. V jednotlivcích byli nejúspěšnější Kateřina Janošková ze 2. třídy (8,21 kg), Karolína Vaňková ze 4. třídy (7,45 kg) a Jakub Mazánek s Adamem Fridrichem ze 3. třídy, oba shodně přinesli po 5,65 kg.

Všem, kteří se zapojili do sběru, děkujeme.

Marie Jandová

Učební obory 3-leté

Učební obor	chlapci	dívky	celkem
instalatér	2	0	2
zedník	1	0	1
elektrikář-silnoproud	1	0	1
mechanizátor lesní výroby	1	0	1
kuchař-číšník	0	1	1
kadeřník	0	1	1
Celkem	5	2	7

Studijní obory ukončené maturitou

Škola	Studijní obor	chlapci	dívky	celkem
Gymnázium	Všeobecné zaměření	2	0	2
Konzervatoř	Hudba	0	1	1
Střední průmyslová škola	Provoz a ekonomika dopravy	1	0	1
	Aplikovaná chemie	1	0	1
	Stavebnictví	2	0	2
Střední zdravotnická škola	Laboratorní asistent	0	2	2
Obchodní akademie	Obchodní akademie	0	1	1
SOŠ a SOU – 4-letý obor	Informační technologie	2	1	3
	Ochrana osob a majetku	1	0	1
	Obchodní akademie	0	3	3
	Veřejnoprávní činnost	1	0	1
Integrovaná střední škola	Autotronik	1	0	1
	Polygrafie	1	0	1
Celkem		12	8	20

Výročí osvobození Kobyli

Dne 14. dubna přišli do naší třídy manželé Sedláčkovi, ba-
bička a dědeček Petra Otáhala, aby nám vyprávěli o osvoboze-
ní Kobyli. Něco jsme už věděli z hodin vlastivědy, ale vyprávě-
ní pamětníků je zajímavější. Panu Sedláčkovi bylo na konci
vátky 15 roků, vzpomínek na válku měl hodně. Vyprávěl nám
i o osudu pana učitele Bergera, který na následky svého zranění
zemřel. Potom vzpomínala na své dětství paní Sedláčková. Se-
děli jsme jako pěny a poslouchali věci, které by se nám asi dnes
nestaly. Třeba o té čokoládě, kterou paní Sedláčková dostala
přímo od německého vojáka. Nemohla si na ní pochutnat, mu-
sela ji zahodit do škarpy, protože jí rodiče řekli, že od nepřítele
si přece nemůže nic vzít. Ještě dnes, když jde paní Sedláčková
kolem, vzpomene si na tu čokoládu a úplně na ni dostane chuť.
Tak silný zážitek to pro ni byl.

Pro pana a paní Sedláčkovy to bylo hodně smutné vzpomí-
nání, ale my jsme byli moc rádi, že mezi nás přišli a my jsme
se dověděli věci, o kterých jsme vůbec nic netušili. Moc jim
oběma děkujeme a jsme rádi, že v té době nemusíme žít.

žáci pátáci

Den Země

Byl čtvrtek 22. dubna – Den Země a naše třída jela vlakem
do Hodonína. U zoo je Ekocentrum Důbrava. Po dlouhé ces-
tě jsme se najedli, abychom načerpali hodně sil. Potom přišli
pořadatelé a seznámili nás s dopoledním programem. Na ro-
zehřátí jsme hráli hru na veveryky. Potom jsme se rozdělili po
dvojicích a plnili jsme úkoly.

Museli jsme například rozpoznat předměty podle chuti a po
čichu. Já jsem měl poznat chleba, Libor heřmánek. V další sou-
těži jsme používali hmat. V 6 krabičkách bylo ukryto 6 věcí
a naším úkolem bylo říct, které to jsou. Všechny jsme je uhod-
li. Házeli jsme papírovými vlašťovkami, skládali jsme brouky
ze dřeva, poznávali jsme zvířata, říkali, co do lesa nepatří. Po-
tom přišel na řadu obrovský test. Dostali jsme papír s otázkami
a museli jsme hledat správné odpovědi.

Ale nejlepší bylo zachraňování slepic. My jsme byli jako
kohouti a snažili jsme se je sebrat zlodějům slepic.

Po testu jsme hráli zajímavé hry, pořadatelé zatím spočítali
body.

Třetí místo získaly Anička Bártová se Žanetou Barvíkovou,
druzí byli Radek Michna a Vojta Kovář a nejlépe se vedlo Sa-
bině Damborské a Lucce Bubeníkové. My jsme byli poslední,
ale nám to nevadí.

Pepa Kubík, 5. třída

Inspirováno filmem...

Už se vám někdy stalo, že při sledování nějakého fil-
mu si vytvoříte svůj vlastní příběh a vžijete se do něho
tak, že si musíte sednout a vypsát se z toho?

Veronice Cichrové z 9. tř. se něco takového přihodilo.
Někdy před svátkem maminek jsme si v redakční radě
povídali o maminkách, o tom, čím pro nás jsou a nejsou,
co pro nás dělají, a tak podobně. Navečer nevládnou, ten
pravý čas na nějaký film. A zrodil se dopis...

Milá maminko,

tohle už je můj desátý dopis pro Tebe ke Dni matek s adresou
do Nebe. Avšak vždy přijde zpět na adresu odesílatele. Je mi
moc smutno, neviděla jsem Tě dlouhých deset let. Už mi bylo
osmnáct a táta mi slíbil auto, ale na oplátku jsem musela slíbit
já, že nepojedu za Tebou. Nechce totiž přijít i o mě. Zdá se mi,
jako by to bylo již sto let, co jsem Tě viděla naposled. Přesto si
pamatuji Tvoji tvář i hlas a Tvé oblíbené červené tričko, které
jsi měla v den, kdy jsem Tě viděla naposled. Kdybych to jen
tušila! Objala bych Tě silněji a nepustila bych Tě. Nedovolila
bych Ti odejít.

To dopoledne, co jsem šla do ředitelny, jsem začínala mít
divné tušení, srdce mi začalo tlouct rychleji a rychleji. Něco
jsem zaslechla za ředitelskými dveřmi. Říkali něco, jako že
někdo umřel, něčí máma. Pomalu jsem si dala všechno dohro-
mady a uvědomila si, že mluvím o mojí mámě. Potom si jen
pamatuji depresivní, bíle vypolstrovanou celou. V té cele jsem
byla přes tři měsíce. Říkali tomu něco jako rychlý řez. To prý
znamená, že mě odtrhnou i od druhého rodiče a naučí mě žít
bez nich - obou. Ty dlouhé tři měsíce, co za mnou táta nesměl,
se strašně vlekly a čím míň času mi do propuštění zbývalo,
tím byly minuty delší a sekunda jako by trvala celou hodinu.
Nemohla jsem se dočkat táty. Když jsem ho po té době viděla,
v ten mžik se mi to zdálo jako sen, ve kterém už chybíš jen Ty.
Teď tu sedím (jako každým rokem) a doufám, že se mi ten-
to desátý dopis už nevrátí a Ty se dozvíš, jak moc mi chybíš.
Mám Tě ráda mami...

Veronika Cichrová, 9. tř.

(Nejen) Maminkám k svátku

Před rokem jsme v tanečním kroužku s paní vychovatel-
kou Andreou Rusňákovou začaly nacvičovat muzikál. Vaz-
by a scénky jsme vymýšlely společně a pilně jsme trénovaly.
Učily jsme se po kousíčkách, po jedné písničce a byla to
pěkná dřina. Slíbily jsme si, že celý muzikál předvedeme
letos maminkám k jejich květnovému svátku. Jenže některé
holky sedmačky nás na konci roku opustily a bylo potřeba
je nahradit. Naštěstí se k nám přidaly pářačky, které se
všechno včas doučily (a my „starší“ zase některé role pře-
učily). Někdy jsme toho měly už plné zuby, ale slib je slib
a my jsme svým maminkám chtěly tu radost opravdu udě-
lat.

Ještě dvě poslední zkoušky – ve škole a v kině – a nastal
den D – neděle 9. května. Holky z devítky program uvedly,
malá Natálka Dudová přednesla básničku a došlo i na náš
muzikál. Zatančily jsme, předvedly scénky a učitelka Dár-
busová pozvala na pódium účastníky konkurzu. Předvedli
se malí hudebníci se svými nástroji (kytara, housle, bubny,

klavír, trumpet) a někteří i zazpívali. Další zpěváci a zpěvačky okouzlili lidovými písněmi a došlo i na další taneční vystoupení, které jsme si samy vymyslely. Na divadelní představení našich žáků pod vedením p. uč. Šíblové nás nalákala malá ukáзка, kde mezi sebou soutěžily víly a rusalky. Už teď je jasné, že při pohádce O mechovém království se dobře pobavíme. Společnou písní z pohádky Princezna ze mlejna, kterou zazpívali všichni účinkující, sváteční odpoledne pro naše maminky, babičky a tety skončilo. Snad jsme jim tu radost udělaly. Nejen my holky z „Muzikálu ze základní“, ale i všichni ostatní.

A ještě někdo měl určitě radost – náš adoptovaný Sunil z Indie. Výtěžkem z jarmarku, kde předvedli své výrobky žáci naší školy, přispějeme na jeho další studium.

Karolina Damborská, 6. tř.

Country bál

Tradiční úspěšnou a oblíbenou akci, kterou připravují naše vychovatelky školní družiny spolu se školkou, připomínáme alespoň dvěma fotografiemi.

Dopravní výchova

V pátek 23. dubna za námi přijely instruktorky autoškoly z Lednice. Nejdříve šly do 4. třídy, potom k nám -pátákům. Ve třídě jsme společně na magnetické tabuli řešili různé dopravní situace. Po zopakování všeho důležitého jsme psali test, ve kterém jsem měl tři chyby. Třetí hodinu jsme šli ven. Jeli jsme jízdu zručnosti a ta se mi povedla, měl jsem jen dvě chyby.

Pak jsme přešli na dopravní hřiště, čekala na nás překážka, kruhový objezd, křižovatka, semafor a několik dopravních značek. Chvilku jsme jezdili na zkoušku, abychom se s trati seznámili. Když ale paní instruktorky řekly, že jezdíme na trestné body, museli jsme si dávat velký pozor, abychom neudělali nějaký dopravní přestupek. Po skončení jízdy jsme spočítali trestné body. Ti, kteří jich měli nejméně, dostali odměnu. A protože jsme už v páté třídě, dostávali jsme řidičské průkazy cyklistů. I když nebylo venku hezky, byl to prima den.

Vojta Kovář, 5. třída

Noc v družině

Chcete vědět, jak proběhlo spaní v družině? Nejprve byly soutěže. Pak jsme měli večeři. Mňam! Párek s hořčicí a chlebem. Potom byla stezka odvahy. Uááá! Byly tam strašidla, např. bílá paní, zombie, světlušky od WC, dlouhoprsták. Hodně jsme se báli ducha s lezrem. Potom jsme šli zase do družiny a Štěpán Křivka donesl film Muži v černém. Moc se nám to líbilo. Já jsem dokonce usnul mezi posledními a vstával jsem zase poslední. A proto jsem vyhrál cenu nejlepšího spáče.

Radek Borovička, 4. tř.

Spaní v družině se konalo 14. 5. 2010. Sraz byl v 18.30 u školy. Byly tam hry a soutěže, také jsme se chvilku dívali večer na televizi. Pak jsme šli na večeři – měli jsme špekáčky. Po večeři byla stezka odvahy. Bylo to super. Byla tam spousta strašidel, ale já se vůbec nebála. Potom jsme se šli převléknout a ve 23.00 jsme zalehli do spacáků. Já jsem spala v naší třídě s Františkou, Eliškou, Matějem a paní učitelkou. Až jsme se probudili, uklidili jsme si věci a pak jsme šli domů. Už se těším na příští rok.

Kateřina Janošková, 2. tř.

Noc ve stanu

Školní rok nám z dálky mává,
prázdniny jsou tady, sláva!
Ve stanu dnes chceme spát,
nebudem se vůbec bát.

Rodičů se dovolíme,
povolení vyprosíme.
Chceme-li tam nocovati,
musíme i pracovati.

Nachystáme spacáky,
pozveme i plyšáky.
Bude stezka odvahy,
prověříme povahy.

Ve stanu je vždycky sranda,
bude nás tam celá banda.
Společně si zazpíváme,
však se všichni rádi máme.

Renáta Dřimalová, 7. tř.

Hádej, kdo jsem

Každé ráno vstávám s tím, že musím svítit lidem. Musím probudit kohoutky, aby mi pomohli probudit všechny lidi a děti. Svými paprsky se vkrádám do všech pokojů, prolezu všemi koutky a všechny děti pošimrám po tváři, aby nezaspaly tak teplý a slunečný den. Když starší lidé vyjdou ven z bytu, tak je trochu zahřeju. Mám i nepřátele. Mraky, déšť a bouřku. Snažím se je odehnat, aby nezkazily dětem krásný den. Někdy je nechám řídit, aby půda nebyla tak suchá a všechny rostliny měly co pít. Ale musíte si na mě dát pozor, jinak bych vás spálilo. Některé človíčky jsem už spálilo, ale jen pro výstrahu. Věřte, že to zabralo. Všichni, ale skoro všichni se mažou krémem na opalování. Ten den tak rychle vždycky uteče! Všechny musím zase nahnat do postelí, ale před tím dohlížím na děti, aby se pořádně navečeřely, umyly se i za ušima a vypucovaly si i zuby. Ještě povolám na noční službu svého švagra měsíčka, aby svítil na cestu, a půjdu si konečně také lehnout, protože po té celodenní práci jsem celé unavené. Tak dobrou a ahoj zase zítra.

*Do role sluníčka, jak jste jistě uhádli,
se vžila Pavlína Schopfová, 7. tř.*

Léto

S vyučováním v červnu končíme,
všichni se na to už dlouho těšíme.

Je to moje nejmilejší období,
po libosti můžu skákat do vody.

Horko je, jak vždy, veliké,
prázdniny naopak kratinké.
Kdyby nám je prodloužili,
moc by se nám zavděčili!

Prázdniny tak rychle uběhnou,
některé věci se ani nestihnou.
I tak bude zážitků na celý rok,
že z toho rodiče chytne amok!

Katka Kovářová, 6. tř.

Léto nám přináší nejen vytoužené prázdniny, ale teplo a sluníčko nám vykouzlí také velké dobroty – jahody a třešně. Jahody ve své básničce velebí K. Ševcová, povídání o tom, jak jsme málem o jahůdky přišli, nám sepsala K. Kovářová. Z jejího příběhu se možná i poučíme...

Jahody

Jahody – to je dobrota,
těším se na ně od léta do léta.
Nejprve do nich vložím své úsilí,
ony se sladkou chutí a vůní odmění.

Okopat, zalít, pohnojit,
tohle všechno musí mít.

Ráno rosy kapička,
přes den hodně sluníčka,
to jahůdky musí mít,
aby mohly slušně žít.

Jahody už dozrávají,
všechny děti přilákají.
Musíme je upravit,
do knedlíků zabalit.

Pozvu na ně všechny známé,
do nosu si spolu dáme.

Kristýna Ševcová, 6. tř.

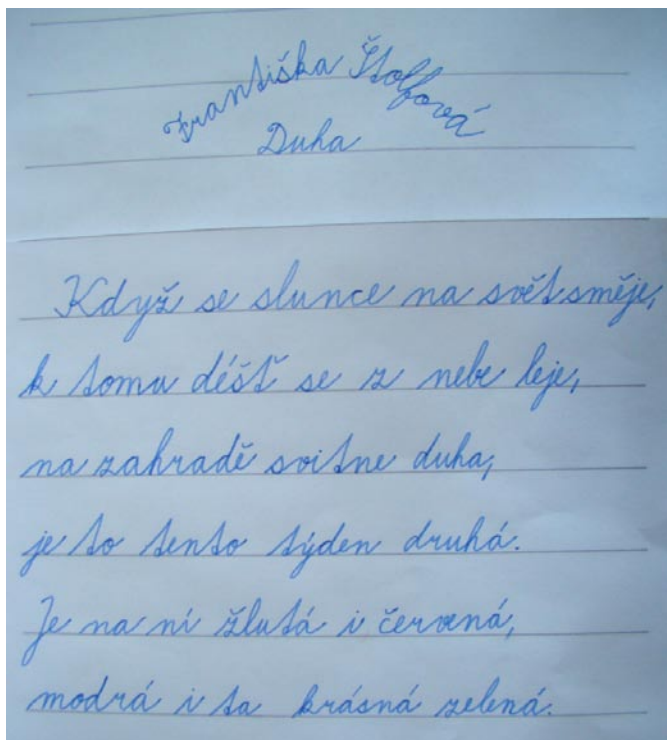
Příběh o jahodách a třešních

Bylo jedno království a v něm panoval král Jahoda III. Jahoda proto, že už jeho tatínek i dědeček se jmenovali úplně stejně, ale hlavně proto, že všichni milovali jahody. Ale nemyslete, že si jen tak bez práce mlsali! Oni se o to své jahodové království taky starali! Jeden jako druhý okopávali, trhali plevel, zalívali, prostě dělali, co bylo potřeba. Nejsladší odměnou za všechnu tu péči a lopotu byl košík těch nejkrásnějších a nejsladších jahod.

Ale jednoho dne se něco stalo. Uprostřed jahodového políčka se objevilo cosi zvláštního. Jahodě se to vůbec nepodobalo. Vypadalo to spíš jako nějaký stromeček. Nikdo neměl odvahu to vytrhnout protože, co kdyby...?

A tak si nová rostlinka rostla a rostla. A přišel čas, kdy se na ní objevily první květy. Byly taky bílé, jako mají jahody, ale to, co z nich vyrostlo, mělo do jahod daleko. Plody byly pevné a lesklé a kulaté jako korálky. Lidé byli tou novinkou tak okouzleni, že úplně zapomněli na staré dobré jahody. A nejen že na ně zapomínali, ale také je často pošlapali, když si šli natrhat tu novou dobrotu. Chudinky jahůdky byly nejdřív smutné, pak začaly na tu novotu žárlit a nakonec těm červeným korálkům (jak třešním v jahodovém království říkali) začaly přát všechno nejhorší. To bylo radosti, když na třešně dorazilo hejno špačků a jejich lahodnou šťávu vycucly vosy! A do kůry stromu se dali červotoči. Strom začal chřadnout, až králi Jahodovi nezbylo, než ho nechat porazit. A tak se vrátil k svým starým dobrým jahodám. Ty byly celé šťastné, že se k nim král a s ním celé jeho království zase vrátili. A dodnes si všichni na nich můžeme pochutnávat. A těch třešní, těch nějak ubývá...

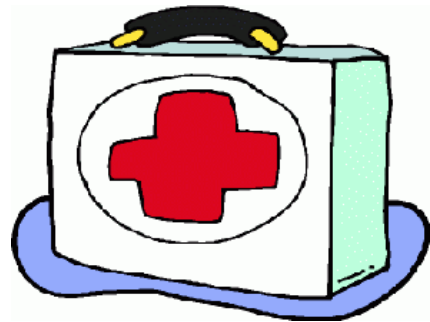
Kateřina Kovářová, 6. tř.

Zdravotnický kroužek

Každé úterý se s kamarády scházíme ve zdravotnickém kroužku. Zažíváme spoustu legrace, ale už jsme se i něco naučili: jak ošetřit popálenou ruku, nebo jak zastavit krvácení... A když se maminka doma řízla, hned jsem přispěchal s dobrou radou. Umět dát první pomoc je velmi důležité. Můžeme někomu zachránit život.

Matěj Průdek, 2. tř.

Čarodějnicí být, či nebýt?

Každý rok, když se páli čarodějnice, přemyslím o tom, jak té čarodějnicí na světě musí být. A jestli je na světě líp těm čarodějnicím, nebo normálnímu člověku. Já bych také někdy chtěla být čarodějnicí. Nechodila bych do školy a nemusela nikoho poslouchat. Ale zase by bylo těžké škodit lidem, kteří mi nikdy ničím neublížili. Já bych asi byla ta hodná čarodějnice. Bavilo by mě vařit lektvary, létat na koštěti a schovávat se ve své barabizně někde v lese. Na každý sraz „pálení“ bych se pořádně vymódila. Otevřela bych všechny skříně a vybrala ty nejlepší kousky ze své čarodějnické garderoby, abych byla nejkrásnější ze všech. Nebo aspoň nejlíp oblečená. Teď už jen na hlavu můj nejoblíbenější klobouk – ten černý špičatý s červeným lemováním, na rameno posadit mého milovaného černého kocoura Uhlíka a hurá na koště. Letěla bych nad domy a domečky, poli a lukami až tam, kde se každý rok Pálení čarodějnic koná!

Renáta Dřimalová, 7. tř.

Pálení čarodějnic

Dne 30.4. se na hodně místech koná pálení čarodějnic. I v Kobylí se ke škole slétali čarodějnice a čarodějové, aby šli průvodem na koupaliště. Lidé se na nás dívali, fotili si nás a říkali, jací jsme nádherní. Na koupališti na nás čekal kouzelník se spoustou písniček, kouzel, úkolů a zábavy.

Po setmění zapálili hasiči čarodějnicí. Ještě chvíli jsme tancovali, ale pak jsme museli jít domů. Už teď se těšíme na příští rok.

G. Marečková, T. Kovářová, R. Michna, 5. tř.

VÍDEŇ-WIEN-VIENNA

Krásné to město. Mnohokrát jsem jím projížděla, třikrát jsem v jeho centru strávila krásný den spolu se žáky a učiteli kobylyské školy. Každý den prožitý ve Vídni byl něčím zvláštní, ale všechny byly ohromně zábavné, i když je program většinou stejný. Kolečko po památkách, rozhod na „nákupštráse“, oběd a jako třešinka na dortu Prater. Co víc si přát.

Tento rok, abych byla aktuální, jsem do Vídně chtěla jet jen na kafičko, protože památky jsem měla zdokumentované už dvakrát a pár vídeňských suvenýrů taky mám. Prostě jsem si myslela, že mě tam už nic nového nečeká. Ale omyl! Svezla jsem se tramvají, metrem, obědvala hranolky s řízkem, a poslední euro jsem utratila za vodní kolotoč, na kterém jsem byla dokonce dvakrát a to se mi dělá špatně i z řetízáků!

Vídeň je prostě zážitek. Každý si tam najde to svoje (Café latte- Starbucks- doporučuji), kvůli čemu se tam bude rád vracet. Já si už rezervuji místo na příští rok!

*Jolana Bezděková, bývalá žačka
a redaktorka školního zpravodaje*

Poprvé přes pole

Koncem června bývají v Kobyly hody. Už jsme na nich párkrát byly, ale tentokrát to bude pro nás něco nového. Půjdeme v kroji, a to přespolním, poprvé. Má jen 2 sukně, červené nebo bílé, méně škrobené, takže není tak těžký a široký. Je prostě lehčí a pohodlnější... Kroje nám chystají babičky, protože jsou na tuto práci nejzručnější. Ještě že ty babičky máme, jelikož samy bychom si kroje nenachystaly a na hody bychom šly „v civilu“.

Moc se na ty kobylyské hody těšíme. Jenom jsme musely trochu přemlouvat naše kluky, aby šli s námi v páru a ne jako chasa. V páru je to totiž přece jen těžší. Kluci se o tu svoji holku musí postarat, dohlédnout na to, aby nezůstala stát a měla pořádek s kým tančit, v pořádku ji dovést domů. Ale někdy není poznat, kdo koho má vlastně na starost, kdo koho hlídá... Uvidíme...

V srpnu si ale najisto užijeme našich vrbeckých hodů. To si však oblékneme kroj parádní. V našem okolí se nám nejvíce líbí kroje z Kobyly a Bořetic, mají nádherné zdobení, ale ten náš je úplně NEJ. Pestré sukně, límeček není zvednutý, takže neškrábe a není v něm horko, to je to hlavní. A kluci, ti doslova září ve žlutících, na rozdíl od těch, co mají gatě černé, smutné.

Doufáme, že si na hodech neuděláme ostudu, protože pro nás bývalí stárci a krojovani pořádají taneční.

Hody jsou pro nás velká událost a vždycky budou, je to tradice, kterou zachovávají všichni členové našich rodin.

Sabina Svrčková, Erika Zárubová, 9. tř.

Vídeň

Do Vídně jsme v pátek jeli,
potěšení z toho měli.
Prošli jsme si památky,
tam a zase nazpátky.

Do Prátru se vypravíme,
všechny eura utratíme.
Užijem si legrace,
atrakce jsou senzace!

Zažili jsme spoustu srandy,
holky, kluci z naší bandy.
Cestou zpátky v autobuse
řádili jsme v jednom kuse.

Renáta Dřimalová, 7. tř.

Biologická olympiáda

Po absolvování chemické olympiády jsem si vyzkoušel i olympiádu biologickou. Přípravoval jsem se na ni pod vedením pana učitele Damborského.

Nejdříve jsme do Břeclavi zaslali k hodnocení mou prezentaci „Peří ptáků hrabavých a vrubozobých“. Jedno z per jsem doplnil o popis jeho stavby a nakonec jsem provedl porovnání, čím se liší peří jednotlivých druhů ptáků. Nevěřili byste, jak tvrdý to byl oříšek, protože ani v odborné literatuře potřebné informace nebyly k nalezení a my jsme se museli obrátit na předsedkyni Českého svazu chovatelů na Vysočině. Ta nám poradila tak dobře, že moje prezentace byla hodnocena jako jedna z nejlepších. P. S. Pro zvidané čtenáře – ten rozdíl spočívá ve struktuře obrysového pera a obsahu mazu v něm.

Pokračování bylo v Břeclavi. Soutěž se skládala ze dvou částí – písemný test a laboratorní úkol včetně tzv. „poznávacíky“. Test, který obsahoval otázky jako např. místa hnízdění jednotlivých ptáků jsem docela dobře zvládnul. Poznávání rostlin a stromů podle listů, větví a květů, ptáků podle hlasu nebo hnízda a nejlehčí bylo asi poznat zvířata – vycpaniny. Bylo taky celkem jednoduché. Jen ten laboratorní úkol s mikroskopem byl pro mně trochu těžší. Měli jsme prozkoumat část ptačího praporu a překreslit ho na papír. To by nebyl problém. Ale jak to inteligentně všechno vyjádřit a popsat, to už bylo horší. Po obědě bylo vyhodnocení. Žádné extra výsledky jsem nečekal, ale 4. místo nebylo vůbec špatné. Dokonce jsem se díky tomu podíval i na krajské kolo. To se konalo v Brně a probíhalo podobně jako v Břeclavi. Jen otázky byly trochu těžší a bylo jich víc. Poznáváčka byla také těžší a hlavně obsáhlejší. Měli jsme např. poznat ptáka podle noh, dokreslit siluetu hlavy ptáka nebo namalovat hnízdo jiříčky a vlaštovky.

Při vyhodnocení již byla znát větší konkurence. Skončil jsem až na zadních příčkách, což mi vcelku ani nevadilo. Pro mne byl úspěch už jen postup do krajského kola.

Jakub Ševc, 9. tř.

Recitační soutěž

V pátek 30. 4. se na 1. stupni po roční odmlce opět konala soutěž v recitaci. V porotě zasedla p. uč. Boro-
vičková z 2. stupně a při hodnocení jí pomáhaly p. uč.
nesoutěžících tříd. Soutěž krásně, zatím ale nesoutěž-
ně, zahájili prvňáci krátkými básničkami. A pak to začalo.
Druháci s třetíky v 1. kategorii a čtvrtáci s pátáky ve 2.
kategorii přednášeli své natrénované básně. Všichni se
moc snažili i přesto, že nervozita soutěžících byla velká.
Některé třídy byly dokonce oslabeny o nemocné žáčky.
I přes to všechno se soutěž vydařila. A jak to dopadlo?

v 1. kat. 1. N. Dudová, 2. J. Haman, 3. M. Průdek (2. tř.)

v 2. kat. 1. B. Šíbllová (4. tř.), 2. L. Bubeníková (5. tř.),
3. K. Račák (5. tř.)

Okrskové kolo ve vybíjené

Ve čtvrtek 6. května jsme jeli do Velkých Pavlovic na
vybíjenou. Za Kobylí hrálo družstvo děvčat i chlapců ze
4. a 5. třídy. Soupeři byli tradičně ZŠ Komenského a ZŠ
Nádražní z Hustopeč, domácí děvčata i kluci a družstvo
kluků z Moravského Žižkova. Naše děvčata hrála první
zápas proti Hustopečím – Komenského, ale prohrála ho.
My jsme svůj první zápas vyhráli. Potom ale štěstí opu-
stilo i nás, v dalších zápasech jsme prohráli vždy jen těsně.
Nakonec jsme si odvezli 4. místo my i děvčata. Snad se
příští rok povede našim budoucím čtvrtákům a pátákům
líp.

Petr Otáhal, 5. třída

Florbal a vybíjená proti Vrbici a Brumovicím

V pátek 9. dubna si k nám do Kobylí přijeli kluci a holky
z Vrbice a Brumovic zahrát florbal a vybíjenou. Nejdříve se
hrála vybíjená, naše holky porazily soupeřky z Brumovic i Vr-
bice. Soubor o druhé místo vyhrála děvčata z Brumovic.

Potom jsme nastoupili my kluci na florbal. Hráli jsme jen
my a kluci z Vrbice, protože Brumovčáků bylo málo, nesesta-
vili družstvo. Kobylí vyhrálo 7: 4. Po dvou gólech jsme dali já
a Mirek Tlach, jeden gól Vítek Hoch, Radek Vykydal a Jakub
Holomáč. Po svačině hráli vybíjenou kluci. I my jsme vyhráli
nad oběma družstvy, druzí skončili kluci z Vrbice. Sportovní
dopoledne bylo ukončeno předáváním diplomů a cen. Určitě
jsme všichni rádi, že jsme všechna tři první místa získali my.

Kryštof Račák, 5. tř.

Klavírní koncert Jany Otáhalové

V pondělí 31. května jsme zahájili vyučování poněkud netradičně, dá se říci svátečně. Místo do školy jsme totiž zamířili do místního kina, abychom vyslechli koncert naší žákyně Jany Otáhalové. Po nádherném absolventském koncertu, který proběhl v neděli před tím, předvedla své „klavírní“ umění všem svým spolužákům z naší školy. Pro zpestření programu si přizvala své dvě spolužačky z hudební školy v Kloboukách.

Zazněla klasika i moderna, došlo i na zpěv. Nejparádnějším číslem byl asi Ježkův Bugatti step, tím „dostala“ všechny. Na přání jej pak ještě zopakovala.

Jana nejen skvěle hrála. S upřímností a vtipem, ale i skromností a ostychem, u člověka jejích schopností nevidanými, nás celým svým koncertem také provázela. Její výkon všichni posluchači náležitě oceňovali velkým a dlouhotrvajícím potleskem.

Škoda, že v příštím roce už se nebudeme ve škole moci kochat jejím uměním, protože Jana odchází studovat na konzervatoř. Ale třeba se někdy zastaví a prožene klávesy našeho školního klavíru, kterému bude po jejích hbitých a citlivých prstech určitě smutno... Tak jako nám po jejím umění.

Jarmila Borovičková

Úspěšní košíkáři

Ve Valticích jsme se hráli okresní finále se školami z Valtic, Břeclavi - Kupkova, Nikolčice a Drnholce. O úvod se postaraly školy Drnholce a Břeclavi a po prodloužení zápas skončil 0 : 0, což byl na košíkovou docela zajímavý výsledek. My jsme zahájili bezproblémovou výhrou s Břeclaví, pak jsme ale prohráli s Valticemi a postup do kraje zmizel v nedohlednu, protože Nikolčice procházely soutěží bez problémů. Do hry o postup nás vrátil Drnholec, který porazil Valtice, my jsme jej na oplátku porazili, i když se štěstím. Poslední zápas turnaje se hrála naše škola s Nikolčicemi. Taktika byla jasná, kdo zvítězí, jede na krajské finále do Kyjova.

V tomto zápase se hrála jednoznačně nejlepší košíková, dlouho to bylo na vázkách, pak nám bohužel nevyšly dvě akce, soupeř oplatil dvěma koši a už jsme to nedotáhli. Kluci bojovali, ale chybělo trochu štěstí. To jsme si asi vybrali v zápase s Drnholcem.

I tak kluci předvedli, že patří ke špičce okresu.

Chlapci se ve Valticích ještě zúčastnili dalšího turnaje. Po hladké prohře s Nikolčicemi (celkový vítěz) jsme se hráli nešťastný zápas s Valticemi, který jsme prohráli o dva body. Zbyl pro nás boj o třetí místo se ZŠ Lanžhot. Tady zase Štěstěna stála při nás, když jsme je porazili košem v poslední vteřině zápasu.

Na turnaj nás dopravila paní Holomáčová, které tímto moc děkujeme za ochotu.

Vlastimil Janda

Jaké to bylo v Thajsku

Letošní dlouhou zimu jsme se rozhodli si zpříjemnit cestou za teplem – letem do Thajska. Na dovolenou jsme vyrazili 4. února 2010 autem do Vídně, odkud nám letělo letadlo. Cesta do Bangkoku trvala dlouhých 9 hodin. Byla docela nudná, ale během letu jsem si pouštěla písničky a spala, takže se to dalo vydržet.

Po přeletu na letiště jsme museli ještě jet asi hodinu a půl do města Pattaya, kde jsme měli zamluvený hotel. Jmenoval se Nirvána. Všude kolem byla spousta restaurací, obchodů, masážní salony a hlavně pláž. Ta ale nebyla zrovna moc čistá, tak jsme se zajeli koupat na ostrov – Ko Larn. Největší zážitek byla cesta – tam i zpátky rychločlunem. Mně se plavba moc líbila, ale brácha i babička se báli. Byly totiž vlny a vítr, člun s námi házel a voda stříkala všude. Ale stálo to za to. Na ostrově byla krásná pláž a nádherně čistá voda. Tam se nám moc líbilo.

Na další den jsme si naplánovali výlet do tygří ZOO. Stopli jsme si tuk-tuk (to jsou takové levné taxíky – auto, kde se sedí na zastřešené korbě) a jeli jsme. Tam jsme se všichni vyfotili s malým tygříkem a já s babičkou ještě se dvěma opicemi. Viděli jsme tygří, krokodýlí a sloní show.

Taky jsme stihli navštívit botanickou zahradu, která byla obrovská a bylo v ní opravdu hodně rostlin – kaktusová zahrada, džungle,

palmová zahrada a ještě hodně dalších. Taky tam byl takový koutek se zvířaty, kde ležel velký tygr, se kterým jsme se mohli vyfotit. A byl to živý tygr! Tak máme s bráchou každý fotku. Taky tam měli slony, které jsme si hladili a krmili je banány. Byli moc milí a když otevřeli pusy, vypadali, jako by se smáli.

Abychom poznali i nějakou památku, jeden den jsme se jeli podívat na velkého Budhu, ten byl celý zlatý a opravdu velký.

Taky jsme navštívili chrám na břehu moře. Byl celý vyřezávaný ze dřeva a měřil přes 100 metrů. Tam jsme se taky projeli na slonech. Protože jsou moc vysokí, nastupovali jsme na ně z nástupního můstku.

A samozřejmě jsme prošli i thajské obchody. Co se nám moc líbilo – všude bylo strašně levno. Tak o polovinu levněji, než u nás. Nakoupili jsme věci, že nám na zpáteční cestu ani nestačily naše kufrы. Při cestě z nákupů jsme objevili sushi restauraci. Tam bylo výborného jídla!!! Před sebou jste měli hrnec s vařící vodou a kolem jezdily talíře s jídlem. Dál tam byl pult, na kterém bylo už hotové suschi, smažené ryby, maso, ovoce a zmrzlina. Samozřejmě nechybělo ani pití. Dobře najezení jsme odjeli zpátky na hotel.

A bylo 16. února a museli jsme domů. Celá dovolená uběhla velice rychle. Ráda bych se sem ještě někdy podívala. V Thajsku jsou moc hodní lidé, stále usměvaví, nic se neřeší křikem a nadávkami, ale v klidu a pohodě. Je tu výborné jídlo a krásná příroda.

Adéla Krivková, 6. tř.